

少年歌行

หมิ่นเยอร์
พิชิตเหล่า
ตัวฟ้า 7
ไร้พินนาการ

ENTER

周木楠 Zhou Munan เขียน
นัฐวงศา แปล

คำนำ

เรื่องราวสนุกสนานได้ผ่านพ้น วันเวลาที่เคยนอนอาบสายลมใต้แสงตะวัน
ร่ำสุรากับมิตรสหาย หัวเราะเร่ร่ำสุดเสียงได้ผ่านเลยไป เฉกเช่นเดียวกับความ
โกรธแค้นที่เสมือนไฟเผา ความเจ็บใจที่เหมือนมีดกรีดแทง ความสูญเสีย
ที่ทำให้น้ำตาหลังริน ไม่ว่าจะเป็นสิ่งใดสุดท้ายก็ล้วนผ่านไป นี่คือการเดินทาง
ของชีวิตที่เหล่าคนหนุ่มสาวต้องประสบ และเพราะอย่างนั้นมันจึงน่าทึ่งหา
ยั้งนัก หนังสือในมือทุกท่านคือปลายทางการเดินทางของเชียวเชื่อและ
พรรคพวกหรือ...อาจไซ้และมิไซ้ เรื่องนี้คงต้องให้ท่านทั้งหลายไปติดตามดู
จนถึงหน้าสุดท้ายเองเท่านั้น

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์ปรีส์

ประวัตินักเขียน

โจวหมู่หนาน ชื่อจริงคือโจวกงหนาน เป็นนักเขียนในยุคหลังปี 90 ที่มีรูปแบบการเขียนอันแปลกใหม่และเฉียบคม วัยเยาว์เติบโตที่ริมฝั่งแม่น้ำ ซึ่งอุดมไปด้วยความเขียวชอุ่มและความอบอุ่นในเมืองเจียงหนานทางใต้ของจีน และใช้ชีวิตอยู่ในกรุงปักกิ่ง เขาหวังว่าจะพึ่งพางานเขียนในการดำรงชีวิตและปรารถนาว่าจะกลับไปยังทางใต้อันอบอุ่นอีกครั้ง

โจวหมู่หนานเซ็นสัญญาเป็นนักเขียนประจำเว็บไซต์ Bu Ke Neng De Shi Jie รูปแบบผลงานส่วนใหญ่เกี่ยวกับวัยรุ่น ยุทธภพ และสำนักวิชาใหม่ เคยเป็นโปรดิวเซอร์ละครโทรทัศน์ก่อนจะเปลี่ยนมาเขียนนิยาย ผลงานเรื่องแรกที่เขาเผยแพร่ผ่านเว็บไซต์ Bu Ke Neng De Shi Jie คือเรื่อง Shao Nian Ge Xing โดยเป็นนิยายที่มีสไตล์แปลกใหม่ เต็มไปด้วยเลือดอันร้อนรุ่มและกลิ่นอายของคนวัยเยาว์

บทที่ 408 หนึ่งพลองสะท้านฟ้า

ภายในหอเทียนชยาดี้ฮี้ เหลยอู่เจียกับหลี่ฝานซงสัมผัสถึง
ปราณกระบี่อันแหลมคมขุมหนึ่งพุ่งตรงเข้ามา พวกมันหันขวับไปโดยพลัน

"วันเจียนชู่" หลี่ฝานซงอิงัน

วันเจียนชู่เล่มนั้นพุ่งมายังเบื้องหน้าของพวกมัน ก่อนจะหมุนหนึ่งรอบ
อย่างรวดเร็วแล้วพุ่งออกไปนอกหออีกครั้ง

"หมายความว่าให้พวกเราออกไปหรือ" เหลยอู่เจียเอ่ยถามอย่าง
งุนงง

หลี่ฝานซงครุ่นคิดครุ่นหนึ่งก่อนตอบว่าเหลยอู่เจีย "พวกเราไป!"

ทั้งสองคนกลับไปยังทางเข้าหอเทียนชยาดี้ฮี้ เชียเซวียนพुरुมหายใจ
ยาว เมื่อรับวันเจียนชู่ที่บินกลับมาแล้วเดินออกไปพร้อมทั้งคู่ เมื่อไม่มี
ปราณกระบี่อันล้ำเลิศของเซียเซวียนผงดาค้า ประตูหอก็ปิดลงทันใด

ฉีเทียนเฉินแยมั้ม "เห็นที่ผลแพ้ชนะวันนี้ได้รับการตัดสินแล้ว"

"แม้ข้าจะอยากใช้มนุษย์โอสถสี่คู่ทดสอบกระบี่ แต่มอบมันให้
พวกเจ้าสองคนที่เพิ่งออกมาดีกว่า" เชียเซวียนยิ้มกล่าว

"เหลยอู่เจีย ทางซ้าย!" เซียวเซอซี้พลองอู่จีไปยังมือสังหารสองคน

ที่อยู่ทางซ้าย

"มาแล้ว" เหลยอู่เจียวาดกระบี่ขึ้นพุ่งเข้าใส่มือสังหารสองคนนั้น
ทว่าหลังจากเข้าหอหนึ่งครา ลงหอหนึ่งครา มันก็รู้สึกว่าคุณรู้สึกร่วม
ระหว่างตนเองกับกระบี่ขึ้นคล้ายแข็งแกร่งยิ่งกว่าเดิม

"ท่านพี่ ท่านอยู่ที่สุสานเจียนชินยังไม่ทันได้สอนเรื่องเหล่านั้น
แก่ข้า...แต่ข้าดูเหมือนว่าจะเรียนรู้ได้เองแล้ว" เหลยอู่เจียหลับตาลง
แต่ละกระบี่ที่วาดออกไปคล่องแคล่วดังใจประหนึ่งเมฆเคลื่อนคล้อย
สายธารไหลหลากก็มีปาน ในห้วงสมองเพ็งนึกถึงกระบี่วนท่ากระบี่ มือ
ก็วาดออกไปแล้ว

"เป็นฤทัยกระบี่รวมเป็นหนึ่งในประเสริฐยิ่งนัก เคล็ดวิชาฤทัยกระบี่
จากสุสานเจียนชินของเจ้าหนูผู้นี้อย่างน้อยไปถึงเขตแดนชั้นแปดแล้ว
กระบี่มัง' เชียวเซวียนทอดถอนใจชมเชย "ไม่ต่างจากมารดาของมันเป็นตอนนั้น
สักเท่าไรแล้ว"

"หลี่ฝานซง ทางขวา!" เชียวเซอซี้พลองไปยังมือสังหารสองคนที่อยู่
ทางขวา

"นั่นยังต้องบอกด้วยหรือ" หลี่ฝานซงมองกระบี่สองเล่มในมือ
ก่อนจะโยนกระบี่ซิงเซียวให้บินกลับเข้าฝักกระบี่บนหลังเพยเซวียน
ส่วนตนเองเงื้อกระบี่จู่ยกพุ่งตัวออกไป

ท่ามกลางวราตรีกาลมืดมิด แสงรุ่งสายนึงจากกระบี่ไม้ท้อสาธุพบ
ฉีเทียนเงินอดชมเชยมิได้ "พลังมังกรข้างสาร"

เชียวเซวียนก็พยักหน้าเป็นนัยชื่นชม

"เจ้า!" เชียวเซอซี้พลองไปที่เชียวจิวเจิง "ข้าเอง!"

เชียวจิวเจิงส่ายยิ้ม "ข้า...ฆ่าเจ้า"

"เช่นนั้นก็ลองดู!" เชียวเซอกระโจนเข้าไป

เชียวจิวเจิงยกดาบยาวขึ้นฟันออกไปเต็มแรง แต่เชียวเซอที่อยู่

ตรงหน้าพลันหายวับไป

"อยู่ตรงนี้" สัมเสียงหนึ่งดังขึ้นข้างหลังของมัน

เซี่ยจิวเจิงหวดตาบไปด้านหลังในทันใด

ทว่ากลับถูกพลองตีหวดกลับมา!

เซี่ยวเซ่อเอาพลองยันเอวของเซี่ยจิวเจิง จากนั้นก็ถีบอีกฝ่ายล้มคว่ำลงพื้น ทว่าเซี่ยจิวเจิงในยามนี้ไหนเลยจะยอมแพ้ง่ายดาย มันแผดเสียงคำรามและพลิกกายเตรียมลุกขึ้น ทว่ามันเพิ่งหันมา...

ก็ถูกเซี่ยวเซ่อหวดพลองใส่จนหน้าหัน

"ข้าบอกให้มันนอนลง!" เซี่ยวเซ่อตวาดเสียงกร้าว

เซี่ยจิวเจิงร้องคำรามและทำท่าจะลุกขึ้นยืนอีกครั้ง

"คุกเข่า!" เซี่ยวเซ่อหวดพลองลงไป คราวนี้บังเกิดเสียงกระดูกแหลกละเอียดดังสนั่นชัดเจน

"เจ็บ...เหลือเกิน!" ใบหน้าของเซี่ยจิวเจิงเต็มไปด้วยโลหิตแดงฉาน มันขบกรามเค้นเสียงลอดไฝฟัน ก่อนลุกขึ้นด้วยท่าร่างอันประเปรียวหาใดเปรียบ ตาขาวบนพื้นถูกเก็บขึ้นมาและฟาดฟันกลับไป

เซี่ยจิวเจิงคำรามอย่างกราดเกรี้ยว พลั้งปรารถนาล้มเซี่ยวอย่างบ้าคลั่ง กระทั่งเยี่ยววี่และคนอื่นๆ ที่ยืนอยู่ห่างไกลยังยากจะทรงตัว ตาขาวที่ฟาดฟันออกมาเ็นหอบเอาพลังบำเพ็ญตลอดทั้งชีวิตของมันมาด้วย

"เซี่ยวเซ่อ ระวัง!" ชื่อคงเขียนแล้วเคยประมือกับเซี่ยจิวเจิง ย่อมทราบถึงความร้ายกาจของมัน

"ไม่ต้องเป็นห่วง" เซี่ยเวียวยิ้มกล่าวว่า "เซี่ยวเซ่อในยามนี้เพิ่งเข้าสู่จุดสูงสุดของตนเอง เป็นช่วงที่มันจะอวดโอ่ความแข็งแกร่งกล้าของตน ประลองยุทธ์ก็ดึงดูดความน่าเกรงขาม ฤทธิ์ของเซี่ยจิวเจิงผู้นี้ไม่อ่อนด้อยไปกว่าเซี่ยวเซ่อตอนนี้นักเท่าไร แต่หากกล่าวถึงความน่าเกรงขาม มนุษย์โสดคนหนึ่งจะมีความน่าเกรงขามอันใดเล่า"

"ตาย!" เขี่ยจี้วเจิงคำรามลั่น

เขี้ยวเซ่อเงยหน้ามองเขี่ยจี้วเจิงอย่างเยือกเย็น

ในใจของเขี่ยจี้วเจิงพลันบังเกิดความหวาดกลัว มันเป็นมนุษย์โหดแล้ว สูญเสียสติสัมปชัญญะไปแล้ว แต่ช่วงขณะที่สบตากับเขี้ยวเซ่อ มันพลันได้สติคืนมาครู่หนึ่ง ชั่วครู่ที่สติสัมปชัญญะกลับมานั้น ความหวาดกลัวอันเด่นชัดก็ฟุ้งพริ้วขึ้นมาในใจ

ความหวาดกลัวต่อความตาย

เขี้ยวเซ่อวาดพลองออกไป

คนสองคนพุ่งสวนกัน

เขี่ยจี้วเจิงมองดูดาบในมือในช่วงเวลาสุดท้ายของชีวิตเฉกเช่นเขี่ยซีเตาอาจารย์ของมัน จากนั้นก็หลับตาลงตลอดกาล แต่น่าเสียดายที่มันไม่ได้ยื่นหยัดอยู่ได้เหมือนเขี่ยซีเตา แต่ล้มคว่ำลงบนพื้น

"เจ้าควรตายตั้งนานแล้ว ตายตอนนี้นับเป็นการหลุดพ้น" เขี้ยวเซ่อเก็บพลองพลองเงยหน้ามองฟ้า แต่แล้วก็พบเห็นเหลยอู้เจี๋ยกับหลี่ฝานซงมองมันเสมือนมองดูตัวประหลาด

"มีอันใด" เขี้ยวเซ่อถามพวกมัน

ด้วยความช่วยเหลือจากหมิงโหวและอู่ฉาน เหลยอู้เจี๋ยกับหลี่ฝานซงจึงเก็บกวาดมือสังหารทั้งสี่คนได้ตั้งนานแล้วและกลับมารวมตัวกับคนอื่น ๆ เพื่อดูวรยุทธ์ของเขี้ยวเซ่อหลังจากฝ่าขึ้นหอค แต่สิ่งที่พวกมันพบเห็นไม่ใช่เป็นเพียงยอดฝีมือผู้แข็งแกร่งล้ำเลิศคนหนึ่ง... หากแต่เป็นคนวิปลาสคนหนึ่งด้วย

"สหายเหลย ข้าไม่เคยล่วงเกินสหายเขี้ยวเซ่อผู้ขึ้นชื่อของเจ้าใช่หรือไม่" หลี่ฝานซงอดถามไม่ได้

เหลยอู้เจี๋ยแยมั้ม "ด้วยนิสัยของมัน ต่อให้ล่วงเกินไปแล้วก็จะไม่แสดงออก เพียงจดจำเอาไว้ในใจ จากนั้นก็...ฆ่าเจ้าเช่นนี้"

"ข้าไม่เข้าใจ" เชี่ยวเชื่องง

"เจ้าดูคู่ต่อสู้ของพวกเรา" เหลยฉู่เจียชี้มือสังหารสี่คนที่อยู่ข้างตนเอง แต่ละคนล้วนถูกหนึ่งกระบี่ปลิดชีพอย่างรวบรัดหมดจด

"แล้วคุณของเจ้า" เหลยฉู่เจียชี้เชียวจิวเจิงที่อยู่ข้างหลังเชียวเช่อ กระตุกคล้ายว่าถูกฟาดฟันจนแตกละเอียด หัวร่างเต็มไปด้วยคราบเลือด กระทั่งตายยังหน้าว่าตายในสภาพทุเรศสิ้นดี

เชียวเช่อกระจ่างแจ้งโดยพลัน ก่อนเผยรอยยิ้มเหี้ยมเกรียม "ใช่แล้ว ดังนั้นต่อไปอย่าได้ยุ่งข้า"

"เชียวเช่อ เจ้า..." ชื่อคงเขียนลัว่เดินขึ้นหน้ามาด้วยอยากดูอาการ บาดเจ็บของเชียวเช่อ แต่แล้วก็พลันหน้ามืดเป็นลม

เชียวเช่อรีบพุ่งเข้าประคองและอุ้มชื่อคงเขียนลัว่ขึ้นมา "กลับจวนต้อง กันก่อนเถอะ"

"ทวนของหลานเขียนลัว่มีทวงท่าอย่างบิดาแล้ว แต่ในขณะที่ล้มลง ในอ้อมกอดครุ่นน้อย กลับส่งางามเหมือนมารดาของนาง" เทียเซวียน หยอกเย้า

ฉีเทียนเงินดูบกระหม่อมนักพรตน้อยที่อยู่ข้างกาย "เด็กน้อย อย่าเลียนแบบสิ่งไม่ดี"

"ราชครู คนที่ควบคุมมนุษย์โสดเมื่อครู..." เยี่ยววี่อ้อเอ่ยถาม

"หนีไปแล้ว" ฉีเทียนเงินส่ายหน้า "แต่บาดเจ็บสาหัสถึงเพียงนั้น เกรงว่าคงอยู่ได้ไม่นาน"

จวนชื่ออ้อ

เชียววี่นั่งรอข่าวอยู่ในเรือนอย่างร้อนรน

ซูซางเหอมองไปที่ทางไกลพลางเอ่ยเสียงเบา "ต้องให้ข้าไปดูหรือไม่"

"ไม่จำเป็น ครั้งนี้หากว่าสำเร็จก็สำเร็จ แพ้ก็แพ้ ราชครูฉีเทียนเงิน

อยู่ ข้างยังล่องเกินมันไม่ได้" เชี่ยววอวีมุ่นคิ้วกล่าว

ทันใดนั้นหลงเสียก็ผลัดประตูเข้ามา ก่อนกระอักเลือดคำหนึ่ง
ลงบนอารมณ์ของเชียววอวี

เชียววอวีตกตะลึง "แพ้แล้วหรือ"

หลงเสียพยักหน้ากล่าว "หมิงโหว...หมิงโหวมันกลับมาแล้ว ยังมี
บรรพชิตคนหนึ่งจากวัดห่านาน พวกเชียวเชอเข้าหอเทียนชยาดี้อีและ
ออกมาแล้ว"

"วรยุทธ์ก้าวล้ำ?" เชียววอวีเอ่ยถาม

"เก่งกาจขึ้นกว่าเดิม...มากโข" หลงเสียหอบหายใจ "แต่รู้สึกว่า
ยังมีผู้...มัน" หลงเสียพูดจบก็เหลียวมองคนชุดดำที่อยู่ข้างกายเชียววอวี
อุชิน

บทที่ 409

รายชื่อแห่งเทียนฉี

หงหลู่ชื่อ

แขกผู้หนึ่งนั่งอยู่กลางโถงกลาง

แขกผู้ไม่เป็นที่ต้อนรับที่สุดในเมืองเทียนฉี

มันสวมเครื่องแบบขุนนางสีแดงโลหิต ในเมืองเทียนฉีมีข่าวลือ
พิสดารประการหนึ่ง กล่าวว่าเครื่องแบบขุนนางตัวนี้ใช้โลหิตอาบย้อม
ให้เป็นสีแดง ข่าวลือนี้เกิดขึ้นเพราะมันเป็นผู้ดูแลคุกที่นำประหวั่นพรันพริ้ง
ที่สุดในได้หล้า...คุกเทียนอวี่ (สวรค์)

เส้นชีวิต...เสนาบดีศาลยุติธรรม

"ได้ทำเส้นมาเยื่อนกะทันหันด้วยเรื่องราวใด" จินเซียนกงกรินน้ำชา
ให้มันหนึ่งถ้วย

เส้นชีวิตัวรับถ้วยน้ำชาไปดื่มหนึ่งคำ แต่ไม่ได้ตอบคำถามของ
จินเซียนกงก เพียงกล่าวว่า "ทั่วทั้งเมืองเทียนฉี ไม่มีชาใดประเสริฐ
ไปกว่าชาของกงกแล้ว"

"ได้ทำเส้นมิใช่มาเพื่อดื่มชากระมัง" จินเซียนกงกล่าวอย่างแถมซ้ำ

"ทั่วทั้งเทียนฉีล้วนไม่ต้อนรับข้า หว่าข้าเป็นผีร้ายที่มาจากขุมนรก

จินเขียนกงกงก็หวาดกลัวซ้ำเช่นกันหรือ" เส้นชีตัวแยมยิ้ม "ข้าคิดว่า
กงกงจะแตกต่างจากปู้ชุนเหล่านั่น"

"ได้ทำให้เส้นดูแลคุกเทียนอวี่ ราชินิกุลชนชั้นสูงมากมายล้วนตาย
อยู่ในนั้นไม่ว่าก่อนหน้านี้เพียบพร้อมด้วยเกียรติยศสักเพียงใด เมื่อเข้าไป
ในคุกเทียนอวี่ก็ไม่มีใครเดินกลับออกมาสักคน ทุกคนในเมืองเทียนฉีจะ
เกรงกลัวท่านก็เป็นเรื่องธรรมดา ข้าก็ไม่ละเว้น" จินเขียนกงกงดื่มน้ำชา
ด้วยสีหน้าเรียบเฉย

"ข้ามาหากงเพราะมีธุระโดยแท้" เส้นชีตัววางถ้วยชาลง

"ว่ามา" จินเขียนกงกงยกกาชาขึ้นรินอีกหนึ่งถ้วย

"คนกบฏจินเหยียน กงกงทราบที่อยู่ของมันหรือไม่" เส้นชีตัวเอ่ยถาม

"มิทราบ" จินเขียนกงกงรินน้ำชาให้ตัวเองอย่างไม่เร่งรีบไม่เชื่องช้า

"กงกงคือคนที่ใกล้ชิดกับมันที่สุดที่เหลืออยู่ในเมืองเทียนฉี อีกทั้ง
ข้ามีสายข่าวแจ้งมาว่าหลายวันก่อนมีคนแอบเข้าหงหลูชื่อจริง" เส้นชีตัว
คลี่ยิ้มบาง

"มีคนแอบเข้ามาในหงหลูชื่อจริง พวกมันก็มาหาศิษย์น้องของข้า
เช่นกัน แต่ถูกข้าไล่ตะเพิดไปแล้ว ที่นี้ไม่มีจินเหยียน หากกล่าวถึงความ
ใกล้ชิด ในวังหลวงยังมีชั้นที่ใหญ่ เหตุใดพวกท่านไม่ไปตรวจสอบดู"
จินเขียนกงกงก็ตอบกลับด้วยรอยยิ้ม

เส้นชีตัวพินิจมองจินเขียนกงกงก่อนจะลุกขึ้นยืน มันโบกแขนเสื้อ
แผ่วเบาและกระแอมกระไอกล่าว "ในเมื่อเป็นเช่นนั้นก็ล่วงเกินแล้ว...กงกง"

"ล่วงเกิน?" จินเขียนกงกงยิ้มเย็นครู่หนึ่ง

"ตรวจค้น!" เส้นชีตัวเขวี้ยงถ้วยชาในมือลงพื้นอย่างรุนแรง

คนหลายสิบคนกรูเข้ามาในหงหลูชื่อ แต่ทุกคนสวมเครื่องแบบทางการ
พกดาบยาว

"บังอาจ!" หลังจวินที่ปรนนิบัติอยู่ข้างๆ จินเขียนกงกงชักกระบี่ยาว

ออกมา "หงหลูชื่อคือสถานที่สำคัญ พวกเจ้าคิดจะบุกก็บุกหรือ"

เส้นชีวิตวุ่นวาย กางราชโองการผืนหนึ่งต่อหน้าหลังจวน
"จักรพรรดิมีรับสั่ง ทัวทั้งเมืองเทียนฉี นอกจากตำแหน่งบรรพตของฝ่าบาท
ที่ใดข้าก็ตรวจค้นได้!"

จวนชื่ออ๋อง

"เส้นชีวิตวุ่นวายไปหงหลูชื่อ?" เชียววี่ห่มนุ่งจกสุราในมือเบาๆ พลังมอง
แขกในห้องตำรา...ชั้นที่ใหญ่อันเจียน

"พะยะค่ะ ไปตั้งแต่เช้าแล้ว ตอนนี้อยู่ไม่ได้ออกมา" จินเจียนกงกง
กล่าว "ไปหงหลูชื่อเวลานี้ เส้นชีวิตคงมีเพียงจุดมุ่งหมายเดียว"

"เจ้าว่าเส้นชีวิตวุ่นวายกลายเป็น...คนของเชียวเซ่อหรือ? หลายปีมานี้
ข้าทุ่มเทแรงใจไปกับเส้นชีวิตวุ่นวาย แต่มันไม่สิ้นกลิ่นคอกิน" เชียววี่
กล่าว

"หากเมืองเทียนฉียังมีคนผู้หนึ่งที่ไม่วุ่นวาย คนนั้นย่อมเป็น
เส้นชีวิตวุ่นวาย มันเป็นเส้นทางที่ดีสำหรับคนดี ดัดจริตดีสำคัญของคุณนาง
โดยเฉพาะ หากแม้แต่มันยังรับสินบน แวันแวันยอมคลอนแคลน อีกอย่าง
หากวันหน้าท่านได้เป็นจักรพรรดิ มีหรือจะยอมเชื่อใจเส้นทางที่ดีสำหรับคนดี
เช่นนี้ ตำแหน่งของคุณนางของมันย่อมรักษาไว้ไม่อยู่" จินเจียนกงกงลุกขึ้นยืน

"เช่นนั้นจินเจียนอยู่ที่นี่หงหลูชื่อจริง ๆ หรือ" เชียววี่เอ่ยถาม

"ที่ที่มันอาจไปที่ที่สุดคือหงหลูชื่อ จินเจียนต่างจากพวกเรากัน
มันเหมือนชาวยุทธภพมากกว่า ยึดมั่นในคุณธรรมนำมิตร หากเมืองเทียนฉี
แห่งนี้ยังมีใครสักคนยอมช่วยเหลือมัน นั่นคงเป็นจินเจียน" จินเจียนกงกง
เดินไปข้างนอก "แต่หากจินเจียนซ่อนตัวมันเอาไว้ เส้นชีวิตคงหาไม่พบ"

"แต่พวกเราจะต้องหาตัวมันพบแน่" เชียววี่มุ่นคิ้วกล่าว "รายชื่อ
ในมือมันสำคัญยิ่ง ถ้าได้มันมาก็คงครอบครองเมืองเทียนฉีได้กว่าครึ่ง"

"กระหม่อมรู้เรื่องนี้กระหม่อมจะไปจัดการเอง" กล่าวจบจินเชวียนกงงก็เดินออกจากประตูโถงกลาง สวนทางกับซุซางเหอ "ผู้นำสกุลใหญ่" จินเชวียนกงงก้มศีรษะเล็กน้อย

"ชั้นที่ใหญ่" ซุซางเหอทักทายกลับอย่างมีมารยาท

ทั้งสองคนสบสายตากัน พวกมันเป็นผู้สนับสนุนที่สำคัญที่สุดเบื้องหลังเซียววี่ แต่กลับพบหน้ากันน้อยยิ่ง และแต่ละครั้งที่พวกมันพบหน้ากันล้วนมีความรู้สึกแปลกพิกล

พวกมันคือคนสองคนที่ไม่อาจอยู่ร่วมกันได้

ราชสำนักเป็นของเจ้า ยุทธภพเป็นของข้า นี่เป็นสิ่งที่ตกลงกันได้ตั้งแต่ซุซางเหอกับจินเชวียนกงงพบกันคราวแรก

"สำนักอันเหอช่วงนี้ดูเหมือนจะสูญเสียไปพอสมควร" จินเชวียนกงงหยุดฝีเท้าพลาญเอ่ยถามแผ่วเบา

"ใช่ คนของข้าตายไปเยอะมาก บางที่ยังอาจตายเพิ่มขึ้นอีก" ซุซางเหอกล่าวตอบ

"ไม่ ข้าหมายถึงซุ่มูวี่กับมู่วี่ไม่ ผู้นำสกุลทั้งสองคนคล้ายไม่ได้ปรากฏตัวนานมากแล้ว" จินเชวียนกงงหยุดไปเล็กน้อย ก่อนจะกล่าวต่อ "ข้าชื่นชมผู้นำสกุลซุ่มาก"

"อีกไม่นาน...สำนักอันเหอจะไม่มีผู้นำสกุลทั้งสามอีกแล้ว มีเพียงผู้นำสกุลใหญ่คนเดียว" ซุซางเหอไม่ได้เสวนากับจินเชวียนกงงต่อเพียงเดินตรงเข้าไป

จวนหย่งอันต้อง

"เส้นชีวิตไปงเหลืชื่อแล้วหรือ" เยี่ยววี่อึ้งฟังรายงานจากพ่อบ้านจบก็อึ้งงันไปครู่หนึ่ง "มันใจกล้ำมากจริงๆ จินเชวียนกงงแห่งงเหลืชื่อขึ้นชื่อเรื่องเจรจาด้วยยาก"

"เส้นสีตัวมีราชโองการจากเสด็จพ่อ เมืองเทียนฉีไม่มีที่ใดที่มัน
 เจริงไม่ได้ ไม่มีใครอยากเข้าคุกเทียนอวี่ ไม่มีใครกล้าล่วงเกินเส้นสีตัว
 จริงๆ" เชี่ยวเช่อถามพ่อบ้าน "วันนี้สำนักไปเสี่ยวมีชาวสงมาหรือไม่"

"มีชาวสงมาขอรับ" พ่อบ้านกล่าวตอบ

"เอาจดหมายมาให้ข้า" เชี่ยวเช่อกล่าว

พ่อบ้านส่ายหน้า "ไม่มีจดหมาย"

"ฝากข้อความมาหรือ" เยี่ยวอ้อเอ่ยถาม

"ไม่" พ่อบ้านยังคงส่ายหน้า "มีเพียงคำเดียว"

"คำใด" เชี่ยวเช่อถาม

"รอ" พ่อบ้านเกาหัวแกรก

"นิสัยนี้ของจีเสวี่ยคล้ายอาจารย์จริงๆ ชอบแสร้งทำกระปิดกระปอน"
 เชี่ยวเช่อส่ายหน้า "ช่วงนี้สถานการณ์ข้างนอกเป็นอย่างไร"

"ผู้เฝ้าดูเพิ่มมากขึ้นกว่าเมื่อก่อน ข้าน้อยรู้ลึกกว่าถนนหน้าประตูจวนฮ่อง
 ของเราทั้งสายถูกสายลับครองไว้หมดแล้ว" พ่อบ้านแสดงท่าที่สนใจ
 "พวกเราออกไปซื้อของ เห็นสายตาคนขายก็รู้ว่าไม่ใช่ของดีอันใด ราคา
 ก็ตึงส่งเดช บางคราหนึ่งเหรียญทองแดงก็ซื้อเนื้อหนึ่งซึ่งได้แล้ว บางครา
 ครึ่งตำลึงเงินกลับให้มาแค่ผักกาดขาวสองหัว แม่บ้านหลิของห้องครัว
 ด่าไปทั่วถนนแล้ว ทานว่าเหตุใดสายลับเหล่านี้ถึงไม่ตั้งใจลักหน้อย
 เมื่อก่อนไม่ใช่เช่นนั้น"

เยี่ยวอ้อทอดถอนใจ "เมื่อก่อนมีแค่ไปอ่องกับซื้ออ่องที่จับตาดู
 พวกเรา บัดนี้คนกว่าครึ่งค่อนเมืองเทียนฉีล้วนเฝ้าดูพวกเรา ศัตรูของเรา
 เพิ่มขึ้นมาอีกไซ้"

"คนที่สนใจใบรายชื่อนั้นไม่ใช่พวกเราฝ่ายเดียว ยามนี้ด้านซื้ออ่อง
 ก็ซ่อนคนไว้เยอะมาก ศัตรูของเราตอนนี้ก็เป็นศัตรูของพวกมันเหมือนกัน"
 เชี่ยวเช่อกล่าวแผ่วเบา

บทที่ 410 คุกเทียนอวี่

รองเสนาบดีศาลยุติธรรมผู้หนึ่งกลับมาอย่างข้างกายเส้นชีวิตและ
กล่าวเสียงเคร่งขรึม "ได้เท่า คำนวณหมดแล้ว ไม่มีขอรับ"

เส้นชีวิตพยักหน้า "รู้แล้ว"

หลังจวินกล่าวอย่างไม่พึงใจ "บอกแล้วว่าไม่มี หงหลูชื่ออันทรงเกียรติ
ของพวกเราจะทำให้หลบซ่อนกับนักโทษของราชสำนักได้อย่างไร!"

"หลังจวิน!" จินเทียนกงงพันลูกประคำในมืออย่างแน่นหนา "อย่าได้
บุ่มบ่าม"

รองเสนาบดีศาลยุติธรรมผู้นั้นมองหลังจวินอย่างเดือดดาล ก่อน
ชักกระบี่ยาวออกมา "เชื่อหรือไม่ว่าข้าจะพาเจ้าไปคุกเทียนอวี่เดี๋ยวนี้"

เพียะ!

เสียงกังวานดังขึ้น

เคร้ง!

เสียงกังวานดังขึ้นอีกหนึ่งเสียง

เสียงแรกเป็นรองเสนาบดีศาลยุติธรรมผู้นั้นถูกตบหน้า เสียงที่สอง
เป็นกระบี่ในมือมันถูกบั่นหัก

"ได้เท่าเส้นต้องอบรมสั่งสอนคนของท่านให้ดีแล้ว" จิ้นเซียนกงกง
โยนปลายกระบี่ที่หักลงบนพื้น

"เจ้า!" รองเสนาบดีศาลยุติธรรมตวาดลั่น

"ออกไป" เส้นชีวิตกล่าวเสียงเรียบ รองเสนาบดีศาลยุติธรรมผู้นั้น
เก็บเศษกระบี่ที่หักขึ้นจากพื้น ก่อนวาดมือพาคนอื่นๆ ออกไปจากหงหลูชื่อ
เส้นชีวิตคุ้มครองค่านับจิ้นเซียนกงกง "กงกง รบจนแล้ว"

"ได้เท่าแบ่งเบาภาระแทนฝ่าบาท ลำบากแล้ว" จิ้นเซียนกงกง
ก้มหน้ากล่าว

"ตอนนี้ข้าเพียงแค่วิ่งวนจัดการเรื่องเล็กๆ น้อยๆ เท่านั้น วันหน้า
ต่างหากคือความลำบาก" เส้นชีวิตเปลี่ยนเรื่อง "ใบรายชื่อในมือจิ้นเหยียน
ฟังมาว่าบนนั้นมีชื่อขุนนางที่สนับสนุนมันต้อนรับกองทัพกลางหย่า
เข้าเมืองครานั้น หากว่าได้ใบรายชื่อแผ่นนั้นมา กงกงว่าคุงเทียนอวี๋จะถูก
เติมเต็มจนแน่นขนัดหรือไม่"

"หากคุงเทียนอวี๋เต็มล้นก็นับเป็นเคราะห์ร้ายของราชสำนัก แต่กลับ
เป็นเกียรติยศของได้เท่า" จิ้นเซียนกงกงกล่าวตอบ

เส้นชีวิตแยมยิ้ม ไม่กล่าวคำ

เมื่อมันเดินออกไป หลังจวินก็อดเดินมาถามไม่ได้ "จิ้นเหยียนกงกง
ไปที่ใดแล้วขอรับ"

"มันไปยังที่ที่เส้นชีวิตตรวจค้นไม่ได้" จิ้นเซียนกงกงกล่าว

หลังจวินครุ่นคิดครู่หนึ่ง "วังหลวง?"

จิ้นเซียนกงกงส่ายหน้า "ไม่ สำนักไปเสีย"

สำนักไปเสีย

จีเสวียปลดแถบผ้าสีดำที่คาดตาของจิ้นเหยียนกงกงออก มันลืมหูลืมตาขึ้น
เห็นคนสวมหน้ากากเหล็กหกคนนั่งอยู่ตรงข้าม

"เจ้าหน้าที่หน้ากากเหล็กทั้งหกผู้ควบคุมข่าวสารได้หาลำแห่งสำนักไปเสียในตำนาน" จินเหยียนกงงงแยมแยม "คิดไม่ถึงว่าจะได้พบเจอบุคคลลึกลับปานนี้"

"เจ้าสำนักก็ได้พบแล้ว นับประสาอันใดกับเจ้าหน้าที่หน้ากากเหล็ก" จีเสวียใช้พลองเคาะศีรษะจินเหยียนกงง

เจ้าหน้าที่หน้ากากเหล็กคนหนึ่งเอ่ยปากก่อน "ในมือมันมีใบรายชื่อแผ่นนั้นอยู่ นั่นเป็นข่าวสารที่สำคัญที่สุดของไต้หวัน"

"เสนอราคา" เจ้าหน้าที่หน้ากากเหล็กอีกคนหนึ่งเอ่ยขึ้น

จินเหยียนกงงงมายมือกล่าว "ให้ข้าเสนอราคาก่อน ออกจะเจ้าเล่ห์เกินไปกระมัง ข้าต้องรู้แค้นต่อของพวกเจ้า"

"สำนักไปเสียให้ราคาที่ยุติธรรมและคุ้มค่าที่สุดเสมอมา" เจ้าหน้าที่หน้ากากเหล็กผู้เป็นหัวหน้ากล่าวเสียงเคร่งขรึม "เพียงแต่แค้นต่อในมือเจ้ายากประเมินโดยแท้ จำต้องบอกว่าเจ้าต้องการอันใด บางคนต้องการเงินทอง บางคนต้องการอำนาจ ตามแต่ประสงค์ ถ้าสำนักไปเสียมีกำลังยอมต้องจ่ายให้"

"ข้าเอาเงินทองมาก็ไร้ประโยชน์ ที่ผ่านมาข้าหามาได้ไม่น้อยและซ่อนไว้ในที่ที่แม้แต่ข้าเท่านั้นที่รู้ ข้าขออำนาจยอมไม่ได้ ไต้หวันไม่เหลือที่ยืนให้ข้าแล้ว สิ่งที่ข้าต้องการนั้นง่ายดายยิ่ง ชีวิต เจ้าให้ข้าได้หรือไม่" จินเหยียนกงงงยื้มกล่าว

เจ้าหน้าที่หน้ากากเหล็กผู้เป็นหัวหน้ามองจีเสวีย จีเสวียมุ่นคิ้วเล็กน้อย หลังเสียบงันอยู่ครู่หนึ่งก็กล่าว "ยอมได้"

เจ้าหน้าที่หน้ากากเหล็กคนหนึ่งที่นั่งอยู่ลุกขึ้นยืนและเดินเข้าไปในห้องชั้นใน จากนั้นถือสมุดเล่มหนึ่งเดินออกมา มันนั่งลงอีกครั้ง เปิดสมุดไปพลาถกล่าวไปพลาถ "เส้นชีวิตเสนาบดีศาลยุติธรรมได้รับราชโองการจากจักรพรรดิหมิงเต๋อให้เป็นผู้สอบสวนคดีนี้เอง ศาลยุติธรรมส่งกำลังคน

ทั้งหมดไปสืบคดีนี้ เมื่อเข้าไปงงหูชื่อ จินเหยียนก็เคยไปงงหูชื่อเช่นกัน
หนานเจี๋ยส่งสายสืบสอดแนมสืบสามคนเข้าเทียบฉี แปดคนยังคงอยู่
ในการควบคุมของสำนักไปเสี้ยว ห้าคนหายตัวไป ขุนนางน้อยใหญ่
ในเมืองเทียบฉีสามสิบเจ็ดรายล้วนส่งหน่วยกล้าตายมาเสาะหาที่อยู่ของ
จินเหยียน จากรูปการณ์ในปัจจุบัน หากเจ้าคิดออกจากเมืองเทียบฉี
ต่อให้สำนักไปเสี้ยวทุ่มสุดกำลังก็มั่นใจเพียงเจ็ดส่วนว่าเจ้าจะไม่ตาย"

"ข้าต้องการสืบสวน" จินเหยียนงกกงพูดโพล่งออกมาตามตรง

จีเสวียมนึกกล่าว "ได้หล้าไม่มีการค้าขายสืบสวน"

"เหตุใดไม่มี" เสียงของจินเหยียนงกกงเจือแว่วโทะสะ

"หากผู้ขวางทางเบื้องหน้าเป็นไปห้ลี้ตงจวินกับลั่วชิงหยาง หากว่า
พวกมันประสงค์ฆ่าเจ้า ได้หล้านี้ผู้ใดช่วยชีวิตเจ้าได้บ้าง" จีเสวียถามกลับ

"เช่นนั้นก็เปรียบเทียบราคาดู สำนักไปเสี้ยวมีเจ็ดส่วน ฝ่ายใดมี
เก้าส่วน" จินเหยียนงกกงผายมือกล่าว "เหตุใดข้าต้องเลือกเจ้าด้วย"

เจ้าหน้าที่หน้ากากเหล็กทั้งหกปรึกษารื้อกันครู่หนึ่ง จีเสวีย
กอดพลองมุ่นคิ้วตรึงตรอง ชั่วครู่ต่อมาเจ้าหน้าที่หน้ากากเหล็กผู้เป็น
หัวหน้าก็ตบโต๊ะ "พวกเราเห็นด้วยกับเจ้า สำนักไปเสี้ยวยินยอมคุ้มกันเจ้า
ทุกด้านเพื่อดูแลต่อของทุกฝ่าย สุดท้ายเจ้าค่อยเลือกลูกค้าของเจ้าเอง"

"แต่ว่า?" จินเหยียนงกกงย่อมทราบว่างานนี้ไม่มีการค้าขายใดปราศจาก
ค่าตอบแทน

"ข้อมูลทั้งหมดนอกจากใบรายชื่อแผ่นนั้น เจ้าต้องบอกพวกเรา
โดยไม่มีค่าตอบแทน" จีเสวียใช้พลองเคาะโต๊ะ กล่าวเสียงเคร่งขรึม

"หากไม่ล่ะ" จินเหยียนงกกงเอ่ยถาม

เจ้าหน้าที่หน้ากากเหล็กตบโต๊ะดังปึง ประตูลูกด้านหลังเปิดออก
อย่างแฉะซ่า "ทางออกอยู่ตรงนั้น เจ้าเดินไปได้ สำนักไปเสี้ยวของเราจะ
ไม่ทำอันตรายทั้งนั้น แต่ไม่เกินหนึ่งกัณฐปเจ้าจะกลายเป็นเหยื่อของคน

เส้นสีตัวแค้นหัวร่อ

รองเสนาบดีอึ้งจัน เอ่ยด้วยความมึนงง "ได้ทำความเข้าใจความอย่างไร"

"เจ้าเลียงฮุนกรรยาไว้ที่ร้านฮวีซัวผิงประจิมใช่หรือไม่" เส้นสีตัว

ถามกลับ

รองเสนาบดีใบหน้าแดงเรื่อ "ได้ทำทราบได้อย่างไร"

"เจ้ายังเคยไปเดิมพันที่เซียนจินไถ เสียสามร้อยตำลึงเงิน จนวันนี้ยังติดหนี้อยู่ ท่านรองดูไม่คิดบัญชีเจ้าเพราะเจ้ารับปากว่าจะให้มันไปเยี่ยมคนหนึ่งในคุกเทียนฮวีไชหรือไม่" เส้นสีตัวเอ่ยถามต่อ

รองเสนาบดีตกใจจนขาอ่อน รีบคุกเข่าลง "ได้เท่า ข้าผิดไปแล้ว! ข้าเลอะเลือนชั่วขณะ..."

"เรื่องเหล่านี้ข้ารู้ สำนึกไปเสียก็รู้ ได้หล้าไม่มีผู้ใดสมบุญแบบผู้คนล้วนมีเรื่องราวที่พูดออกไปไม่ได้ สำนึกไปเสียมาทำการค้าอย่างซื่อตรง พวกเราพากองกำลังไปบุกจับ ฟังไม่ขึ้น" เส้นสีตัวทอดถอนใจ

"ดังนั้นพรุ่งนี้พวกเราจะไปจริงหรือ"

"ไป เอาแต่มีต่อของพวกเราไป"

บทที่ 411

คำสัตย์พญายม

"นักโทษของราชสำนักคนหนึ่งนั่งรอประมุขราดาอยู่หน่วยงานสำคัญของราชสำนัก? ช่างนอกมีแต่คนอยากได้ตัวมัน ปราบกว่าช่างใน กลับต่อรองราคากัน? เรื่องนี้ฟังอย่างไรก็ชวนให้รู้สึกเหลือเชื่อ" เหลยอู่เจีย นั่งอยู่บนชั้นบันไดหน้าโถงใหญ่กับเซียวเซ่อ มันยังคงรู้สึกว้าวเรื่องราวต่อจากนี้ออกจะเหลวไหลไปบ้าง

"เข้าหากลูซื้อไม่ยาก แต่คิดจะออกไปก็เป็นเรื่องยากแล้ว ลูกค้าสามคนที่มันเชิญมาวันนี้ยอมมีสักคนพาตัวมันไป ทว่าคนที่เหลือยอมไม่ยอมจากไปโดยดี แม้ฉากหน้าพ่ายแพ้ แต่ในที่ลับยอมหาทางเอาคืน" เซียวเซ่อกล่าว

"เช่นนั้นเรื่องนี้มีความหมายอันใด" เหลยอู่เจียเอ่ยถาม

"ใครเตรียมตัวมารอบคอบกว่าและสามารถรักษาชีวิตมันได้ มันก็จะเลือกคนผู้นั้น ในเมื่อพวกเรามาแล้วก็ต้องมั่นใจว่าจะได้ตัวมัน" เซียวเซ่อลุกขึ้นยืน ก้มหน้ากล่าว "ชั้นที่ใหญ่"

จินเซวียนกงกษัตริย์ที่ใหญ่ที่สุดคลุมถุงมือสีม่วงเดินเข้ามาและคารวะกลับ "องค์ชาย"

เหลยอู่เจียพินิจมองจิ้นเซี่ยนกงกงหัวจรวดเท้า ก่อนจะเอ่ยอย่าง
ข้องใจ "ข้าเคยพบท่านที่ใดสักแห่ง"

"สหายเหลยกล่าวขบขันแล้ว เราเคยพบกันหลายครั้ง" จิ้นเซี่ยนกงกง
ชั้นที่ใหญ่แถมยืม

"ไม่ใช่ พวกเราเคยประมือกัน" เหลยอู่เจียผุดลุกขึ้น เตรียมจะพุ่งเข้าไป
ทว่าเซียวเซอกลับยื่นมือไปห้ามมันไว้ "วันนี้ไม่ได้มาด้วยเรื่องอื่น
ถอยไป"

"องค์ชายเซียวเซอหย่งอันอ่อง เชิญ" จีเสวียเดินออกมาจากโถงกลาง

"ไป" เซียวเซอหมุนกาย พาเหลยอู่เจียเดินเข้าไป

"เซียวเซอ คนผู้นั้น... ข้ารู้สีกว่ามันคือยอดฝีมือที่พวกเราเคยพบ
ในวังหลวง" เหลยอู่เจียกระซิบกล่าว

"ข้ารู้" เซียวเซอตอบกลับเบาๆ

ทั้งสองคนเดินเข้าไปในโถงใหญ่ พบเห็นเจ้าหน้าที่หน้ากากเหล็ก
ทั้งหกยืนเรียงสองแถวด้านละสามคน โต๊ะยาวตัวหนึ่งตั้งอยู่ตรงกลาง
ท้ายโต๊ะมีจิ้นเซี่ยนกงกงที่มุ่นคิ้วเล็กน้อยนั่งอยู่กับจิ้นเซี่ยนกงกงที่กำลัง
หลับตาพินิจประกาศา เซียวเซอกับเหลยอู่เจียนั่งลงบนม้านั่งยาวตรง
หัวโต๊ะ

"ข้าอยากมีชีวิตอยู่ต่อ" จิ้นเซี่ยนกงกงตรงเข้าประเด็นทันที
"หนึ่งชีวิตของข้าแลกกับใบรายชื่อแผ่นหนึ่ง"

"เมื่อเจ้าออกจากหงหลูซือ คนของเซียนจินไถและสี่ตระกูลแห่งเทียนฉี
ก็รออยู่ข้างนอกแล้ว พวกมันจะก่อจลาจลในเมือง ศิษย์ทั้งหกของ
เมืองเสวียเยวี่รวมถึงอัจฉริยะวิชาการระดับแห่งเขตแดนฟ้าไร้พันธนาการ
ข้างกายข้าผู้นี้..."

เหลยอู่เจียกระแอมกระไอ เพื่อยืนยันการมีอยู่ของตนเอง

เซียวเซอกลอกตาใส่มันพลางกล่าวต่อไป "จะคุ้มกันเจ้าออกจาก

เมืองเทียนฉี นอกเมืองเทียนฉีคือยุทธภพ หนทางในยุทธภพ...เมือง เสวี่ยเยวี่และคฤหาสน์สกุลเหลยจะปูทางให้เจ้าไว้อย่างดี"

"พวกเจ้าปกป้องข้าได้ตลอดชีวิตหรือ" จินเหียนกงกงแค้นหัวเราะ กล่าว "ยังคงให้ข้าอยู่ในที่แคบๆ อย่างเมืองเสวี่ยเยวี่ไปตลอดชีวิตอยู่ดี"

"ชีวิตของเจ้าไม่ได้ล้ำค่าอย่างที่เจ้าคิด อีกไม่นานนายชื่อในนั้นก็จะ ไม่สำคัญอีกต่อไป ชีวิตของเจ้าก็จะยิ่งไร้ค่า เจ้าเป็นหนึ่งในชั้นที่ใหญ่ ทั้งห้า ทวารยุทธ์อ่อนด้อยกว่าคนอื่น ยิ่งกว่านั้น..." จีเสวี่ยเดินมาข้างกาย เชี่ยวเซ่อและเอ๋ยปาก "สำนักไปเสี่ยวจะจัดเตรียมตัวตนใหม่ให้แก่เจ้า เมื่อเข้าสู่ยุทธภพ...ทุกคนจะหาเจ้าไม่พบไปตลอดกาล"

"สำนักไปเสี่ยว?" จินเหียนกงกงอึ้งงัน

"สำนักไปเสี่ยวอยู่ฝั่งข้า" เชี่ยวเซ่อโบกมือ "นี่เป็นแต้มต่อของข้า"

ในราชสำนัก เป็นหย่งอันอ่อง มีกองทัพลางหย่า ในเมืองเทียนฉี สามคำสอนเก้าสำนักอยู่ในมือ ในยุทธภพ ยังมีเมืองเสวี่ยเยวี่และสำนัก ไปเสี่ยว

จินเหียนกงทอถอนใจ "มิน่าเจ้าถึงได้เก่งกาจที่สุดในหมู่วงศ์ชาย"

"อย่างไร" เชี่ยวเซ่อเอ๋ยถาม

"เจ้ามั่นใจว่าจะรักษาชีวิตข้าได้กี่ส่วน" จินเหียนกงถามกลับ

"เก้าส่วน" เชี่ยวเซ่อกล่าวอย่างแฉะ

"ข้าหวังว่าเป็นสิบส่วน" จินเหียนกงงุนงงแล้วกล่าว

"ถ้าในพวกเราสามคนมีใครรับปากเจ้าว่าสิบส่วน เช่นนั้นเจ้าอย่าได้ เลือกมันเด็ดขาด เพราะหากเป็นเช่นนั้น เจ้า...ต้องตายอย่างแน่นอน" เชี่ยวเซ่อลุกขึ้นยืน หมุนกายเดินออกนอกประตูไป

"ต้องตายแน่แท้เสี่ยวละ" เหลยฉู่เจียยกคิ้วให้เชียวเซ่อก่อนจะ ลุกเดินตามออกไป

"คนต่อไป?" จีเสวี่ยมองจินเหียนกง

"จินเซวียนขันทีใหญ่" จินเหียนกงกงกล่าวตอบ

หลังจากนั้นจินเซวียนกงขันทีใหญ่ก็นั่งตรงที่ช่องเขี้ยวเข็ญ เมื่อครั้นจินเหียนกงกงคล้ายไม่คิดระลึกความหลังกับศิษย์ผู้นี้ ยังคงตรงเข้าประเด้นทันที "ข้าอยากมีชีวิตอยู่"

จินเซวียนกงกงเงิบงันครู่หนึ่ง พลันถามกลับว่า "เจ้าแค่อยากมีชีวิตอยู่หรือ"

จินเหียนกงกงอึ้งงัน เจ้าหน้าที่หน้ากากเหล็กในห้องโถง สบสายตากัน

จินเซวียนกงทอตนใจเบาๆ

ขันทีใหญ่อย่างไรก็เป็นขันทีใหญ่ เพียงเอ่ยประโยคเดียวก็จับจุดอ่อนของจินเหียนกงกงได้

"เจ้าไม่ยอมไปเป็นคนเฝ้าสุสานที่นั่งรอความตายในสุสานหลวง เจ้าไม่ยอมสูญเสียอำนาจในตอนนี้ ไม่อยากเป็นคนธรรมดาที่ร่อนเร่ในยุทธภพ เจ้ายังคงมีเสียงขานรับมหาศาล ชนชั้นสูงเหล่านั้นล้วนหมอบแทบเท้าประจบสอพลอเจ้า เหตุใดเจ้าแค่อยากมีชีวิตอยู่เล่า เจ้าเรียกร้องได้เยอะกว่านี้ เจ้าเป็นขันทีจิ้งจอก มีชีวิตอยู่ต่อหรือ ไม่เพียงพอหรอก"

จินเหียนกงกงเหวี่ยงโซ่มกายในชั่วพริบตา เจ้าหน้าที่หน้ากากเหล็ก ทั้งหกต่างรู้สึกตึงเครียด จินเซวียนกงกงฟันลูกประคำในมือเร็วขึ้นเรื่อยๆ

"ข้าให้เจ้าได้" จินเซวียนกงกงวาดมือกล่าว "ตราบใดที่เจ้ามอบใบรายชื่อ้นั้นแก่ข้า ข้ารับรองว่าหนึ่งปีนี้เจ้าจะไม่ตาย"

"หลังจากหนึ่งปีเล่า" จินเซวียนกงกงเหวี่ยงแผ่นเหมือนน้ำฝน

"อำนาจดังเดิม" จินเซวียนกงกงกล่าวด้วยรอยยิ้มบาง

จินเหียนกงกงมองจินเซวียนกงกง จินเซวียนกงกงยังคงยิ้มยิ้ม สบตามัน จินเซวียนกงกงที่หลับตามาตลอดพลันลืมตาขึ้น มองจินเซวียนกงกงด้วยดวงตาวาวโรจน์

ช่วงเวลานั้นมันมั่นใจในที่สุดว่าผู้ที่สังหารจันอวี๋กงกงชั้นที่จั้งเซอ จะต้องเป็นชั้นที่ใหญ่จิ้นเซวียนกงกงอย่างแน่นอน อีกฝ่ายเผยเขี้ยวเล็บ ออกมาแล้ว!

"ประเสริฐ" หลังจากเจียบงันครูใหญ่ จิ้นเหยียนกงกงก็พยักหน้า ในที่สุด "ขอบคุณชั้นที่ใหญ่ ข้าเข้าใจแล้ว"

จิ้นเซวียนกงกงเก็บสายตากลับมาพลงแยมยิ้ม "หวังว่าเจ้าจะ เข้าใจจริงๆ"

"เรื่องนี้ชั้นที่ใหญ่มั่นใจก็ส่วน" จิ้นเหยียนกงกงยังคงถามคำถามนี้ "เก้าส่วน" คำตอบของจิ้นเซวียนกงกงกลับเหมือนเขี้ยวเซออย่าง น่าประหลาด

"อีกหนึ่งส่วนเล่า" จิ้นเหยียนกงกงถามต่อ

"โชคชะตาไม่อาจล่วงรู้" จิ้นเซวียนกงกงลุกขึ้นยืน "เรื่องราวได้หล้า มีอันใดแน่นอนเล่า จิ้นเหยียนเจ้าเคยกล่าวคำลงหลอกมาตั้งมากมาย เหตุใดจะไม่ออกกว่าถ้อยคำใดหลอกลงเจ้า"

"ข้าเข้าใจแล้ว โปรดให้เวลาข้าไตร่ตรอง" จิ้นเหยียนกงกงเช็ดเหงื่อ บนหน้าผาก

ทว่าเจ้าหน้าที่หน้ากากเหล็กในห้องโถงกลับมีเพียงคำตอบเดียวในใจ วิชาชนะใจผู้อื่น ชั้นที่ใหญ่จิ้นเซวียนเหนือกว่าหย่งอันอ่องหนึ่งแฉ่ม

คนต่อมาที่นั่งอยู่เบื้องหน้าจิ้นเหยียนกงกงกลับไม่ได้มาพูดจาตี เหมือนคนก่อนๆ

มันสวมชุดขุนนางสีแดงโลหิต

เรื่องแรกเมื่อนั่งลงคือวางดาบบั่นศีรษะเล่มนั้นไว้บนโต๊ะ

บางที่เมืองเทียนฉีอาจมีคนไม่เกรงกลัวมัน

แต่ไม่มีผู้ต้องโทษมหันต์คนใดไม่หวาดกลัวมัน

"ได้เท่าเส้น" จิ้นเหยียนกงกงทอดถอนใจ น้ำเสียงไม่คล้ายเจรจา

ต่อรองเหมือนก่อนหน้านี้ หากแต่แฝงไว้ซึ่งการวิงวอนร้องขอประการหนึ่ง
เคียงเคล้าด้วยอารมณ์เปลี่ยวเหงาวังเวงอยู่หลายส่วน "ข้าอยากมีชีวิตอยู่"

คำตอบของเส้นชีวิตัวรวบรัดยิ่ง "ได้"

เหนือความคาดหมาย จินเหียนกงกงพูลมหายใจยาว

เส้นชีวิตัวเป็นขุนนางอำมหิต ในบรรดาเสนาบดีศาลยุติธรรมรุ่นก่อนๆ
บารมีของมันเป็นรุ่งโรจน์ที่สุด แต่มีอยู่อย่างหนึ่ง มันเมตตากฎมากกว่าเสนาบดี
ศาลยุติธรรมคนก่อนยิ่งนัก มันไม่เคยหลอกลวงผู้ใด

คำสัตย์พญายม เส้นชีวิตัว

บทที่ 412

ข้อแลกเปลี่ยนหนึ่งชีวิต (1)

ภายในห้องโถงจมดิ่งสู่ความเงิบงันเนิ่นนาน
ในที่สุดเส้นชีวิตยังคงเอ่ยปากทำลายความเงิบงันนี้ "ยังมีอันใด
จะถามอีกหรือไม่"

จินเหียนกงกลังเลครู่หนึ่งก่อนถามต่อว่า "ข้าอยากรู้ว่าข้าจะ
มีชีวิตอยู่ต่ออย่างไร"

"ก่อนอื่นเจ้าต้องส่งมอบใบรายชื่อ จากนั้นเจ้าจะถูกทำลายวรยุทธ์
ทั้งหมด และเข้าไปอยู่ในห้องขังของคุกเทียนอวี่ ข้ารับรองว่าเจ้าจะไม่ได้
รับการปฏิบัติอย่างโหดร้ายทารุณ หนึ่งวันสองมือไม่ต้องทำงานแต่ออกจาก
ห้องขังไม่ได้ เจ้าจะไม่มีสหายร่วมคุก ผู้คุมก็จะไม่คุยกับเจ้า วันเวลาอาจ
ดำเนินไปอย่างจิตตัสติงหนอย แต่มิใช่ปราศจากความหวัง หากว่า
จักรพรรดิพระองค์ใหม่อภิเษกสมรสหรือประสมภพธรรมชาตีก็น่าจะได้รับ
พระราชทานอภัยโทษ เจ้าเป็นผู้สมรู้ร่วมคิดก่อกบฏ เดิมทีไม่อยู่ใน
รายชื่ออภัยโทษ แต่จะได้ลดหย่อนโทษเพราะมอบตัว กอปรกับส่งมอบ
ใบรายชื่อที่ช่วยข้าสอบสวนผู้สมรู้ร่วมคิด ข้าจะเกลี้ยกล่อมฝ่าบาท"
เส้นชีวิตกล่าวอย่างไม่ช้าไม่เร็ว

จินเหียนกงหงหัวเราะเผลอเผลอนึกหนึ่ง "นี่นะหรือการมีชีวิตอยู่ต่อไป
ที่ได้ทำให้เส้นหมายถึง"

"คนในคุกเทียนอวี่ ข้าไม่ให้มันตาย ล้วนแต่อยู่อย่างสุขสบาย"
เส้นชีวิตวักล่าวอย่างจริงจัง

ตามความเป็นจริง คำว่ามีชีวิตอยู่ต่อไปของเส้นชีวิตต่างจากของเชียวเซ่อ
กับสิ่งที่จินเหียนกงหงกล่าวถึง ต่างกันราวฟ้ากับเหว แต่ว่าความมั่นใจ
ของมันคล้ายว่าเต็มเปี่ยมยิ่งกว่า

"ได้ทำให้เส้นมันใจก็ส่วน" จินเหียนกงหงยังคงถามคำถามนี้

"เกือบสิบส่วน" คำตอบของเส้นชีวิตต่างออกไปเล็กน้อย

จินเหียนกงหงอดสงสัยไม่ได้ "เหตุใดถึงเป็นเกือบ"

"ยังมีความเป็นไปได้หนึ่งที่ข้าไม่อาจทำตามสัญญา นั่นก็คือ..."

เส้นชีวิตหยุดไปเล็กน้อย "ข้าตายก่อนเจ้า"

เส้นชีวิตเสนาบดีศาลยุติธรรม สมกับเป็นหมาป่าดุร้ายในเมืองเทียนฉี
ที่ผู้คนต่างหวาดกลัว

"ข้าเข้าใจแล้ว" จินเหียนกงหงพยักหน้า "ขอบคุณได้ทำให้เส้นยิ่งนัก"

"ข้ายังมีประโยคสุดท้ายที่จะบอกเจ้า" เส้นชีวิตवलันกล่าว

"ได้ทำให้โปรดกล่าว"

"หากเจ้าเลือกผู้อื่น เช่นนั้นข้ามั่นใจสิบส่วนว่าจะฆ่าเจ้า ศาลยุติธรรม
ไม่เคยละเว้นนักโทษคนใด สุดหล้าฟ้าเขียว พวกข้าจะตามล่าเจ้า ข้าไม่สงสัย
ว่าพวกมันมีกำลังพาเจ้าออกจากเมืองเทียนฉีได้ แต่วันเวลาหลังจากนี้
ของเจ้า โปรดรอคอยการไล่ล่าของพวกข้าทุกชั่วขณะจิต" เส้นชีวิตย้ำกล่าว
"ไม่ตายไม่เลิกรา เจ้าตายหรือข้าตาย"

"ได้ทำให้เส้น" จินเหียนกงหงวางสร้อยประคำลงบนโต๊ะ "โปรดออกไปเถิด"

เส้นชีวิตหุบดาบบันศิระบนโต๊ะขึ้นแล้วหันหลังเดินออกไป ที่
นอกประตูเขียวเชอกับเหลยอู่เจี้ยนนั่งมองท้องฟ้าอยู่บนชั้นบันไดอย่าง

เสียงบัน จิ้นเซวียนกงกงขันทีใหญ่ที่นั่งดื่มชาอยู่บนเก้าอี้ด้านข้างอย่างแช่มช้า
เส้นชีตั่วถือดาบยื่นตรงหน้าเธออยู่ที่หน้าประตู

"ได้ทำเส้น" จิ้นเซวียนกงกงเอ่ยทักทาย

"ขันทีใหญ่ก็มาทำการค้าเช่นนี้ด้วยหรือ" เส้นชีตั่วถามกลับ

"อย่างไรก็เป็นศิษย์น้องของข้า" จิ้นเซวียนกงกงแยมยิ้ม

"ขันทีใหญ่มาที่แห่งนี้ ฝ่าบาททรงทราบหรือไม่" เส้นชีตั่วเอ่ยถามต่อ

"คงเป็นเช่นนั้นกระมัง" จิ้นเซวียนกงกงไม่ให้คำตอบ

ภายในห้องโถง จิ้นเซวียนกงกงทอดถอนใจแผ่วเบา "เลือกเส้นชีตั่ว"

จิ้นเหยียนกงกงตี่มน้ำชาตรงหน้าหมดรวดเดียว "ข้าไม่อยากเข้าคุก
เทียนอวี่"

"ก็แค่สูญเสียวรยุทธกับความอิสระไม่กี่ปี เมื่อออกจากคุกมาเจ้าจะ
ได้มีชีวิตโดยไร้พันธนาการ เมื่อนั้นจะไม่มีผู้ใดสนใจเจ้าอีก หงหลูซือของข้า
ก็ปกป้องเจ้าได้" จิ้นเซวียนกงกงเกลี้ยกล่อม

"แต่ว่า..." จิ้นเหยียนกงกงยังคงลังเล ข้างหูของมันก็กลับมีคำพูดเมื่อครู
ของจิ้นเซวียนกงกงดังขึ้น

'เหตุใดแค่อยากมีชีวิตอยู่เล่า'

'เจ้าเรียกร้องได้เยอะกว่านี้'

'เจ้าเป็นขันทีจิ้งจิ้น มีชีวิตอยู่ต่อหรือ ไม่เพียงพอหรอก'

"อย่าเลือกจิ้นเซวียนเค็ดขาด" จิ้นเซวียนกงกงกล่าวเสียงเคร่งขรึม
"เหตุที่เจ้าเดินมาถึงจุดนี้เพราะความละโมภเกินไป เจ้าจะทำผิดซ้ำสอง
ไม่ได้"

"แต่ว่าข้า..." จิ้นเหยียนกงกงเหงื่อแตกโชกกาย "ไม่อยากเข้าคุก
เทียนอวี่"

ทันใดนั้นหลังจวินก็วิ่งหน้าตั้งเข้ามา "อาจารย์!"

จิ้นเซวียนกงกงมุ่นคิ้วกล่าว "มีอันใด"

"มีคนมาอีกแล้วขอรับ" หลังจวินตอบกลับ

"ผู้ใด" จินเหียนกงก้งเอ่ยอย่างไม่พึงใจ "มิใช่บอกว่าเป็นปีดประตู
ไม่รับแขกหรือ ต่อให้มันเป็นเสนาบดีห้ากรม วันนี้ก็ห้ามเข้าหาลูซือ"

"เป็น..." หลังจวินกล่าวอย่างจนปัญญา "หลันเยวี่หว" "

ท่านโหววี่เยวี่รูปงามในอาภรณ์สีทองห้อยดาบยืนอยู่กลางลานกว้าง
มันยิ้มมองคนทั้งหลายพลางเอ่ยเสียงเรียบเรื่อย "ทุกท่านอารมณ์สุนทรีย์
ยิ่งนัก มาไหว้พระที่นั่งหลูซือกันหรือ"

"เสด็จอา" เชียวเซ่อยืมเล็กน้อยเป็นการทักทาย

จินเหียนกงก้งกับเส้นชีตัวทำความเคารพอย่างพิถีพิถัน
"ท่านโหว"

"เสนาบดีศาลยุติธรรมผู้ควบคุมดูแลคดีสำคัญของขุนนาง ชั้นที่ใหญ่
แห่งวังหลวงผู้ดูแลปรนนิบัติข้างกายฝ่าบาท ละเลยหน้าที่ ละเลยหน้าที่กัน
เสียจริง" วาจาของหลันเยวี่หวเปี่ยมด้วยการครุ่นคิดใคร่ครวญ

จินเหียนกงก้งกับเส้นชีตัวไม่ทราบว่าจะควรตอบกลับอย่างไร
ความจริงแล้วหลันเยวี่หวก็เป็นคนเช่นนี้ ไม่ว่าเป็นจิ้งจอกเผ่า
ผู้เปี่ยมเล่ห์เพทุบายหรือว่าขุนนางผู้เคร่งครัดชอบธรรม เมื่ออยู่ต่อหน้ามัน
ล้วนอับจนคำพูด

หลังจวินเดินออกมาค้อมกายให้หลันเยวี่หว "ท่านโหว เชิญด้านใน
พะย่ะค่ะ"

"ข้าขอตัวก่อน" หลันเยวี่หวโบกมือให้แล้วก้าวเข้าไปข้างใน เมื่อมัน
เห็นบุคคลในนั้นก็นั่งไปครู่หนึ่ง "เจ้าหน้าที่หน้ากากเหล็ก เลื่อมใสมานาน
เลื่อมใสมานาน"

"ท่านโหวเชิญนั่ง" จีเสวี่ยชี้ไปที่เก้าอี้ตรงหัวโต๊ะยาว

หลันเยวี่หวพยักหน้าและหย่อนก้นลงนั่งอย่างไม่อึดอัดชอบ
มันมองจินเหียนกงก้ง ซึ่งกล่าวมาก่อนโดยไม่รออีกฝ่ายเอ่ยปาก "นักโทษ

ของราชสำนักเช่นเจ้าหน้าตบท่านอ๋อง เสนาบดีศาลยุติธรรม และชั้นที่ใหญ่
ที่นี่ ช่างใจกล้ายิ่งนัก ข้ารู้ว่าเจ้าขว้างให้ร้ายให้แตก* พันทัพหมื่นม้า
ข้ามสะพานไม้เดี่ยว** ในใจมีเพียงความคิดเดียว...คือมีชีวิตอยู่ต่อไป
ใช่หรือไม่"

จินเหยียนกงงเคียดดาลแต่ไม่กล้าเผยออกไป กล่าวเพียง "ท่านโหว
คิดเห็นอย่างไร"

"เจ้ามีชีวิตอยู่ต่อไปได้" หลันเยวี่ยโหวยิ้มกล่าว "ไม่ต้องเข้าคุกเทียนอวี้
ศาลยุติธรรมก็จะไม่ไล่ล่าเจ้า อยู่ต่อไปได้อย่างมีความสุข"

จินเหยียนกงงอึ้งงัน "ท่านโหวทำได้หรือ"

"ข้าทำไม่ได้ ข้าเป็นเพียงโหว เมืองเทียนฉียังมีองค์ตั้งสามคน
อย่างมากข้าก็เคยเป็นแค่ผู้สำเร็จราชการแทน อีกทั้งยังมีตังจู่ไท่ชื่ออยู่
อย่างไรตังจู่ไท่ชื่อก็เป็นผู้อาวุโส ข้าต้องเชื่อฟัง แต่ผู้ที่ส่งข้ามาตัดสินใจ
เรื่องนี้ได้" หลันเยวี่ยโหวหยิบม้วนหนังสือออกมาสะบัดเปิด "นี่เป็น
ราชโองการอภัยโทษของเจ้า อ่านดูให้ดี"

"ผู้ที่ส่งท่านมาคือ..." จินเหยียนกงงงพรวนหายใจยาว "ฝ่าบาท"

"เจ้าเป็นขันทีจึงอั้น สมควรรู้จักตราราชลัญจกรบนนี้" หลันเยวี่ยโหว
เก็บม้วนหนังสือ "แต่ข้ายังให้เจ้าไม่ได้ เจ้าต้องตามข้าไปพบพระองค์
นำสิ่งของที่ล้ำค่าที่สุดของเจ้าไปด้วย สิ่งของที่คนด้านนอกเหล่านั้น
ต้องการ"

เสี่ยวเซอกับจินเหยียนกงงล้วนกล่าวผิดแล้ว บนโลกนี้มีคนมอบ
ความหวังสิบส่วนแถมมันได้จริง ๆ อีกทั้งยังไม่หลอกลงมัน

เพียงแต่มีคิดว่าคนผู้นั้นจะลงมือเท่านั้นเอง

"ฟังมาว่าเจ้าต้องทำการเลือก เช่นนั้นเจ้าเลือกเถอะ" หลันเยวี่ยโหว

* ขว้างให้ร้ายให้แตก หมายถึงเมื่อมีข้อผิดพลาดแล้วไม่แก้ไข ปล่อยให้สถานการณ์เลวร้ายให้ถึงที่สุด

** พันทัพหมื่นม้าข้ามสะพานไม้เดี่ยว หมายถึงผู้ที่ต้องการบรรลุถึงเป้าหมายมีมากมายนับไม่ถ้วน แต่
ผู้ที่สามารถบรรลุเป้าหมายได้กลับมีน้อยคน

ผายมือกล่าว "ข้าชมชอบสถานการณ์เช่นนี้มาก ข้ากับหลานชายน้อย
ของข้าผู้นั้นล้วนรักการเดิมพัน แต่ข้าชมชอบเห็นอีกฝ่าย...หมดทางเลือก"

จินเหียนกงกงไม่ลังเลแม้แต่น้อย พยักหน้ากล่าวว่า "กระหม่อม
จะไปกับท่าน"

"กงกงเป็นคนปราชญ์ยิ่งนัก" หลันเยวี่หวอดูกขึ้นยืนพลง
ตบโต๊ะ "เช่นนั้นพวกเราก็...ออกเดินทางกันเถอะ"

ดอยยาบ

บทที่ 413

ข้อแลกเปลี่ยนหนึ่งชีวิต (2)

จิ้นเซี่ยนกงกงเจียงงันอยู่นาน ก่อนจะเอ่ยปากอีกครั้ง "ท่านโหว พากะหม่อมเข้าวังหลวงได้อย่างปลอดภัยหรือ"

"ข้ามีดาบเล่มหนึ่ง นอกประตูยังมีหน่วยพิทักษ์เผ่นสามร้อยนาย กงกงควรวีติยินดี อย่างน้อยนี่ก็เทียบเท่าการปฏิบัติดูแลต่อจักรพรรดิ" หลันเยวี่โหวผุดลุกขึ้น ก้มศีรษะต่อจิ้นเซี่ยนกงกง "จิ้นเซี่ยนกงกง ผนวณแล้ว"

จิ้นเซี่ยนกงกงวางสร้อยประคำในมือลงด้วยสีหน้าอบน้อม "ขอบคุณท่านโหวยิ่งนัก"

"ไม่ต้องขอบคุณข้า ผู้ที่ต้องขอบคุณคือฝ่าบาทของพวกเจ้า" หลันเยวี่โหวหันหลังเดินออกนอกประตูไป

เซียวเซ่อไม่รู้ว่าเดิหน้ำทางกระรอกมาจากที่ใด มันคาบดอกหญ้า นอนชมอาทิตย์อัสดงโดยมีเหลยอู่เจียเซ็ดฝักกระบืออยู่ข้างๆ จิ้นเซี่ยนกงกง ชันทีใหญ่หม่อมมองที่ห่างไกลคล้ายกำลังชมตะวันตกดินอยู่เช่นกัน เส้นชีวิตถือนดาบบั่นศีรษะอยู่ในมือ มองหลันเยวี่โหวอย่างสนใจ

หลันเยวี่โหวยิ้มมองพวกมันพลางกระแอมกระไอ "ทุกท่าน กล้าได้"

กล้าเสีย ออมมือแล้ว!"

"ไป" เขียวเชือกผูกขึ้นแล้วเดินตรงออกนอกประตู

เหลยอู่เจียเร่งติดตามไปในใจเต็มไปด้วยความสงสัย "เพราะเหตุใด หลันเยวี่หวโหวมิใช่ช่วยพวกเรามาตลอดหรือ ในเมื่อมันชนะแล้ว เช่นนั้นก็ไม่น่าเป็นผลเสียต่อพวกเรานี้"

"หลันเยวี่หวโหวไม่ยำน้ำครำครานี้หรือก มันมาเป็นตัวแทนของเสด็จพ่อ" เขียวเชือกกล่าว

"ตัวแทนของจักรพรรดิ? ศาสดายุติธรรมมิใช่เป็นตัวแทนจักรพรรดิหรือก" เหลยอู่เจียเอ่ยถาม

"ดังนั้นก็แปลว่าเสด็จพ่อมีแผนการอื่น จิตใจของเสด็จพ่อมีอาชญากรรม แต่ถ้าคนที่สำคัญถึงเพียงนี้หลุดมือไปก็นับเป็นความเสียหายอันใหญ่หลวง อีกอย่างพวกเราไม่รู้ว่ามีคนเข้าวังไปแล้วจะเกิดอันใดขึ้น" เขียวเชือกกล่าวเสียงเบา

เหลยอู่เจียตกตะลึง ก่อนจะกระจ่างแจ้งโดยพลัน "หมายความว่า..."

"แจ้งทุกคนให้เตรียมตัวแย่งคน" เขียวเชือกเอ่ยเสียงดุดัน "ปล่อยมันหลุดรอดไปจากมือพวกเราไม่ได้เด็ดขาด"

ภายในหงหลูซือ เส้นชีตัวเดินเข้ามาถามว่า "ท่านโหว ท่านมาครั้งนี้เป็นเจตนาของผู้ใด"

หลันเยวี่หวโหวแ้มยิ้ม เอ่ยอย่างเข้มข้ม "เจตนาของฝ่าบาท"

"เรื่องนี้ฝ่าบาทยกให้เป็นหน้าที่ศาสดายุติธรรมแล้ว" เส้นชีตัวเอ่ยปากหยิ่งแข็ง

"ศาสดายุติธรรมก็ส่วนศาสดายุติธรรม หลันเยวี่หวโหวก็ส่วนหลันเยวี่หวโหว หลันเยวี่หวโหวตอบโหล่เส้นชีตัว "ได้เท่าเส้นทำตามหน้าที่ก็พอแล้ว"

เส้นชีตัวมุ่นคิ้วเล็กน้อย "ข้าจะดูราชโองการของฝ่าบาท"

หลันเยวี่หวโหวเลิกคิ้ว "บังอาจ!"

"ท่านคบค้าสมาคมกับหยิ่งอันอ่อง ข้าจะรู้ได้อย่างไรว่าท่านโหว
ไม่ได้หลอกข้า" เส้นซีตัวเอ๋ยเสียงดุดัน

"ได้ทำเส้นจะลองดูก็ได้" หลันเยวี่โยหวพูดจายั่วยุ

เส้นซีตัวจับดาบบั่นศีรษะ "นอกเสียจากได้เห็นราชโองการของ
ฝ่าบาท ไมอย่างนั้นข้าก็ยอมรับเพียงราชโองการในมือข้าเท่านั้น"

"เชิญตามสบาย" หลันเยวี่โยหวสะบัดแขนเสื้อ เส้นซีตัวเดินฮึดฮัด
ออกไป

"ท่านโหว" จินเซวียนกงกงทำความเคารพอย่างนอบน้อม

"ชั้นที่ใหญ่มิรู้ระอันใด" หลันเยวี่โยหวเอ่ยถาม

"จากหงหลูชื่อไปวังหลวงโดยรถม้าใช้เวลาานเท่าไรพะยะคะ"
จินเซวียนกงกงเอ่ยถาม

"ครึ่งชั่วยามกระมัง บางคราก็ไปเร็ว บางคราก็ไปช้า" หลันเยวี่โยหว
กล่าวอย่างแฝงความนัย

จินเซวียนกงกงแยมั้ม "หนทางนี้คินนี้เกรงว่าจะลำบาก"

"ชั้นที่ใหญ่ ข้ามีเรื่องหนึ่งต้องบอกเจ้า" หลันเยวี่โยหวพลันกล่าว
รอยยิ้มบนใบหน้าของจินเซวียนกงกงยังไม่แปรเปลี่ยน "ท่านโหว
โปรดกล่าว"

"เรื่องของเจ้า เสด็จพี่ปิตตาข้างหนึ่งมาโดยตลอด เพราะเสด็จพี่
เห็นคุณค่ามิตรภาพที่เจ้าเคียงข้างมาจนเติบโตใหญ่ แต่มิตรภาพเหล่านี้
ย่อมมีวันสิ้นสุดลง ยิ่งกว่านั้น...มิตรภาพของจักรพรรดิเจ้าเก็บรักษา
เอาไว้จะดีกว่า" หลันเยวี่โยหวยิ้มกล่าว

จินเซวียนกงกงก้มศีรษะ "จินเซวียนจดจำไว้แล้ว กระหม่อมก็มี
หนึ่งประโยชน์มอบให้หลันเยวี่โยหวเช่นกัน"

"ว่า?" หลันเยวี่โยหวมองจินเซวียนกงกงอย่างใคร่รู้

จินเซวียนกงกงตบปากหลันเยวี่โยหว "ยืนอยู่จึงจะพูดได้ หากตายไป

ก็ไม่เหลืออันใดแล้ว" เมื่อกล่าวจบจินเซี่ยนกงก็ตรงออกประตูไป
นอกหงหลูชื่อ เส้นชีวิตวัكمือเรียกครองเสนาบดีศาลยุติธรรมผู้นั้นมา
"ได้เท่า 'ไม่สำเร็จหรือขอรับ' รองเสนาบดีกล่าวแผ่วเบา
เส้นชีวิตวัคหน้า "เกิดการเปลี่ยนแปลงนิดหน่อย ประเดี๋ยวพอบคนที
อยู่ในนั้นออกมา ให้เหลาสหายตามไป ฟังสัญญาณจากข้าแล้วจับตัว
จินเซี่ยนกงกลับมา"

"ผู้ใดพาตัวมันไปขอรับ" รองหัวหน้าเอ๋ยถาม
"หลันเยวี่โยว" เส้นชีวิตวักล่าเสียงเคร่งขรึม
รองเสนาบดีเกาหัวแกรกด้วยสีหน้าเห่เก "ได้เท่า ท่านไม่ล่งเกิน
คนเก่งกาจไปเสียหมดได้หรือไม่ขอรับ"
ทันใดนั้นจินเซี่ยนกงก็เดินออกมา เฝื่อนหน้ากับเส้นชีวิตวั
"ชั้นที่ใหญ่จะกลับวังหรือ" เส้นชีวิตวัเอ๋ยถามด้วยรอยยิ้ม
"ได้เท่าจะกลับศาลยุติธรรมหรือไม่เล่า" จินเซี่ยนกงถามกลับ
ทั้งสองสบตาและยิ้ม ก่อนจะเดินแยกกันไป
"พูดมาครึ่งวันสุดท้ายยังต้องดวลหมัดกันอยู่ดี" เส้นชีวิตวักล่าวแผ่วเบา

ในหงหลูชื่อ จินเซี่ยนกงกับจินเซี่ยนกงเดินมายังลานกว้าง
หลังจวินและบัวยงต่างพกกระป๋องติดตามรับใช้ขนานข้าง

หลันเยวี่โยวอึ้งงัน "จินเซี่ยนกง นี่คือ?"

"กระหม่อมไม่กล่าว ท่านโหว่ย่อมต้องทราบอยู่แล้ว เมื่อไรที่พวกเรา
ก้าวออกจากประตูบานนี้ไปก็จะมีสายตานับไม่ถ้วนจับจ้องมาที่พวกเรา"
จินเซี่ยนกงเก็บสร้อยประคำ เปลี่ยนมาถือกระบี่ที่โด่งดังทั่วหล้าเล่มนั้น
"ก่อนถึงวังหลวงจะต้องมีคนลงมือแน่ ถึงแม้ศิษย์น้องของข้าผู้นี้กระทำได้
แต่กระหม่อมก็อยากช่วยชีวิตมัน หลันเยวี่โยวโปรดอนุญาตให้กระหม่อม
ร่วมเดินทาง"

"เช่นนั้นก็รีบวงกงแล้ว" หลันเยวี่โยกพยับหน้าตกลง มั่นเดินไปที่หน้าประตู ผิวปากหนึ่งเสียง รถม้าคันหนึ่งเคลื่อนมาจากที่ไม่ไกล

"หน่วยพยัคฆ์เผ่น รวมตัว!" หลันเยวี่โยกพยับตะโกนเสียงดังลั่น เสียงก๊อบม้างแว่วมาอย่างแซมซ้าท่ามกลางความมืดมิด เหล่าทหารหลายร้อยนายที่บนชุดเกราะสลักลายหัวพยัคฆ์ขี่ม้าจากที่ห่างไกลมารวมตัวกันอยู่หน้าประตูหูลู่ซื่อ

"หน่วยพยัคฆ์เผ่นนำทาง หลันเยวี่โยกและขันที่จิ้งเขียงคู้มกัน นี่คือการปฏิบัติดูแลที่มีต่อโอรสสวรรค์เท่านั้น" หลันเยวี่โยกสะบัดแขนเสื้อ "เชิญเถอะ"

จินเหยียนกงกงมองดูรอบด้านอย่างระแวดระวัง จินเหยียนกงกงตอบไหล่ของมั่นพลางกล่าวพลอบ "วางใจเถอะ ต่อให้พวกมันใจกล้าเพียงใดก็ไม่กล้าลงมือที่นี่"

จินเหยียนกงกงพยับหน้า เดินขึ้นรถม้า จินเหยียนกงกงได้ยินเสียงกระเบื้องแตกดังมาจากบนหลังคา เมื่อเงยหน้ากลับพบจีเสวี่ที่เรือนผมขาวโพลนนั่งอยู่บนนั้น

"จินเหยียนกงกง ข้าอุ่นมาครึ่งวัน แต่เหื่อยกลับถูกผู้อื่นแย่งไป" น้ำเสียงของจีเสวี่เต็มไปด้วยความจวนใจ

"นอกจากใบรายชื่อแผ่นนั้น จินเหยียนได้มอบข่าวที่รวบรวมมาหลายสิบปีให้สำนักไปเสียแล้ว การค้าขายครั้งนี้ของพวกเจ้าไม่ขาดทุน" จินเหยียนกงกงกล่าว

"แล้วหากข้าอยากได้เพียงใบรายชื่อแผ่นนั้นเล่า" จีเสวี่แกว่งป้ายคำสั่งในมือ บนนั้นสลักลายพยัคฆ์ขาวสลวยเสมือนจริง

"พยัคฆ์ขาว?" จินเหยียนกงกงจับด้ามกระบี่ตามสัญชาตญาณ

"ต่อจากนี้ข้าไม่ใช่ตัวแทนสำนักไปเสียแล้ว หากแต่เป็นพยัคฆ์ขาวหนึ่งในสี่ผู้คู้มกันเทียนฉี่" จีเสวี่ผุดลุกขึ้น กระโดดจากไปแสนไกล

"บุตรสาวของจี้ร่วเพิ่งอย่างนั้นรี" หลันเยวี่โยมมองแผ่นหลังของนาง
พลางสะท้อนใจกล่าว

อาทิตย์อัสดงลงทิศประจิม ราตรีกาลคือปลานเข้ามาแล้ว รถม้า
มุ่งหน้าไปยังวังหลวงโดยมีหน่วยพยัคฆ์เผ่นหลายร้อยนายคุ้มกัน

ระหว่างทาง ภูตผีปีศาจและวิญญาณนับร้อยร่อนเร่ในยามวิกาล
ไม่ว่าจะเป็นบรรดาองค์ชายที่ไม่อาจอยู่ร่วมกันได้ หรือผู้พิพากษา
ผู้กำหนดโทษประหารของโลกมนุษย์ หรือว่าเป็นคนอื่นๆ ที่รอคอยอยู่
โดยไม่เปิดเผยใบหน้า

ล้วนชักดาบออกมาแล้ว

少年歌行 7
Shao Nian Ge Xing 7

หมื่นยุทธพิชิตห้ำได้ฟ้าไร้พันทนาการ 7
周木楠 Zhou Munan เขียน
ณัฐจงกล แปล

จำนวน 384 หน้า
ราคา 399 บาท

พิมพ์ครั้งที่ 1 กรกฎาคม 2565

Published originally under the title of 少年歌行 Shao Nian Ge Xing
Copyright © 周木楠 Zhou Munan
Licensed edition rights under license granted by
Easy Reading Globe Publishing Limited,
Licensed edition copyright © 2022 Jamsai Publishing Ltd.
All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2915-2

ภาพประกอบ Scykiazor

จัดพิมพ์โดย
สำนักพิมพ์เอ็นเรอร์บุ๊กส์
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
Tel. 02 840 4800
www.enter-books.com
editor@enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130
Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3
www.naiin.com

เซียนกระบี่เดียวดายออกจากเมืองมู่เหลียง
มาปักหลักตามไถ่กระบี่แห่งเทียนฉีถึงหน้าพระราชวัง
ในสายตากันทั่วไป นี่คือการอหังการของผู้เป็นหนึ่งในไต่หล้าโดยแท้
กว่าอีกหลายฝ่ายต่างรู้ถึงเบื้องลึกเบื้องหลัง
เพราะเซียนกระบี่เดียวดายคือพ่อบุญธรรมของเซียวอวี่
หากไม่มีผู้ใดเอาชนะมันได้
ชีวิตของเหล่าองค์ชายคนอื่นๆ ก็ย่อมปลิดปลิว
แล้วผู้ใดกันจะหาญกล้าต่อกรเซียนกระบี่เดียวดาย
จะเป็นเซียนกระบี่พิโรธผู้เกรี้ยวกราด? มีกระบี่อาภรณ์แดงจากสุสานเจียนชิน?
หรือจะเป็นหย่งอันอึ้งผู้เลิกล้านั้น!

เข้าสู่โลกจินตนาการ

ทดลองอ่าน

วรรณกรรมแปล
ISBN 978-616-06-2915-2

9 786160 629152

ราคา 399 บาท

www.enter-books.com